

FRA BONDEDRENG TIL VICESTATSMINISTER

Af Bendt Bendtsen

Barndomshjemmet

Jeg blev født den 25. marts 1954 som nummer to ud af tre brødre. Min far havde overtaget Østergaard efter sin far omkring 1950 og var nu 6. generation i lige linie fra far til søn.

Når jeg husker tilbage på min tidlige barndom på gården, er det en erindring om en kernefamilie med far, mor, to søskende og farmor boende på førstesalen af stuehuset. Der var kun to år mellem min ældste bror Hans og mig, og så knap fire år til min lillebror Lars. Det var egentlig ikke den store aldersforskel, men det blev min bror Hans og jeg, som »hang« sammen. At pleje omgang med bror Lars der var så »lille« og som hang i mors skørter, det var nok lidt langt ude.

Østergaard er en gård beliggende i landsbyen Allesø nord for Odense. Der var 19 hektar til gården, og det var »god jord«, som min far udtrykte det. Da jeg var knægt, kunne denne gård føde en hel familie, og der var også både pige i huset og karl på gården.

Jeg erindrer stadig et billede, som

Tidligere vicestatsminister og leder af Det Konservative Folkeparti, Bendt Bendtsen, har fynske rødder. I denne artikel fortæller han med sine egne ord om opvæksten på slægtsgården i Allesø og om, hvordan en på forhånd fastlagt fremtid som landmand blev vekslet til en uddannelse i politiet og en lang karriere som politiker i byråd og Folketing.

hang på væggen derhjemme. Det forestillede min oldefar lige omkring år 1900, siddende for gavlenden af det næsten nye stuehus – bygget i 1878 – med sin sølvknappede vest og den lange pibe, mens oldemor sad ved siden af. På billedet var også min bedstefar og hans tre brødre i deres stiveste puds, mens karlen og pigen på gården stod lidt tilbage trukket. Jo, andelsbevægelsen havde givet noget på kistebunden i landsbyen. Mange af gårdene var bygget i perioden 1875 til 1900. Min fars generation blev den sidste af mange, som kunne ernære sig ved landbrug med en gård i den størrelse.

Når jeg ser tilbage på min bedstefar Hans og hans tre brødre, ja så var det jo

næsten givet, at de tre blev landmænd, mens den eneste mønsterbryder blev bagermester i Odense.

Min far blev landmand, og hans søster Inge blev gift med en gårdmandssøn fra Nordfyn. Begge mine fætre er ligeledes landmænd. Så jeg er båret af en landbrugsfamilie i generationer. Selv begge mine brødre blev uddannede landmænd.

Barndommen var fyldt med arbejde, arbejde og atter arbejde. Fra mine første år kan jeg huske, at jobbet i stalden var ganske hyggeligt. Det blev tidligt mit job at vaske mælkespandene godt og grundigt i sæbe hver aften før aftenmalkningen, og jeg var også med til at fodre slagtesvinene og køre møg. Jeg ser med glæde tilbage på samværet med min far og min ældste bror i stalden. Han var jo lidt ældre, så jeg måtte køre møg og roer ind på trillebøren, mens han blev udnævnt til at malke i en tidlig alder.

Så barndommen var fuld af arbejde, men jeg tror egentlig, at det var dér min arbejdsdisciplin blev grundlagt. Barndommen står jo rosenrød for de fleste, men man har måske også en evne til at glemme det, man ikke var så glad for. Når jeg ser tilbage, så oplevede jeg aldrig en ferie, hvor far, mor og vi tre drenge kørte på ferie. Vi nåede aldrig en uge i sommerhus, på camping eller til udlandet.

For da det klemte til med økonomien på de små landbrug i 60'erne, begyndte min far en produktion af jordbær både til konsum og frost, og når bærrerne var plukket, havde han også lige omkring 4-5 hektar blomsterløg, som skulle op af jorden. Først pløjes op, så samles og siden sorteres. Til sidst blev de pakket og sendt til grossisten. Det gav familien en bedre økonomi, men igen masser af ar-

bejde.

Når vi endelig havde fri, skulle der ske noget. Bag gården etablerede vi drenge en fodboldbane. Vi var faktisk omkring en 8-10 knægte i landsbyen i vores alder. Så en del af kofolden blev hegnet ind med fars tilladelse. Der blev indkøbt mål med net, og banen blev kridtet op med læsket kalk fra kalkbrønden. Jo, vi havde et rigtigt stadion i baghaven.

Allerede dengang gav mit lidt medfødte skæve smil nogen på frakken, fordi de større knægte mente, jeg drillede for meget, når bolden nåede nettet. Selv om vi arbejdede meget, kunne vi sagtens løbe solen sort hver aften på banen.

Denne ekstratræning betød faktisk, at den lokale boldklub, Allesø Gymnastikforening, kunne matche nogle rigtig gode drengehold i en årrække. Vi havde jo også Allesøhallen – en gammel tysk hangar – at spille bold i om vinteren. Ud over fodbold, håndbold og badminton var der faktisk ikke noget at tage sig til derude på landet. Skulle der ske andet, måtte man tage helt ind til Odense! (Der var 10 km).

Det første år, jeg gik i skole var på Allesø Skole. Der var to klasselokaler, og overlærer Jørgensen boede i sidebygningen. Ovenpå boede så frk. Pedersen, og for begge havde vi en hulens respekt. Nok mere end det, vi ser i dagens skoler i dag. Året efter åbnede så den store centralskole, Spurvelundsskolen, som for os var en stor skole. Overbygningen til denne skole var Kroggårdskolen, hvor en vis Amdi Petersen var lærer. Det blev simpelthen for meget for min far, som var en stout venstrebonde på det tidspunkt. »Nu ikke noget med Vietnamdemonstrationer i skoletiden«, replicerede min far.

Min bror og jeg blev flyttet til Nørregades Friskole, som var det, nogen ville kalde en sort skole. Kæft, trit og retning var der, men også dygtige lærere.

Jeg startede på den nye skole i 3. klasse og kom i en klasse med en del børn af velhavende forældre: konsulens datter, manufakturhandlerens søn m.v.

Dog var vi også en del ganske almindelige børn, som Keld fra Højlykke Allé i Næsby, som blev en rigtig god ven. Keld var den skrappeste i skolen, men jeg måtte til gengæld lære ham at bruge en luftbøsse. Allerede dengang havde jagten et godt tag i mig.

Jagt og fiskeri

Min første bøsse blev en Diana 25 luftbøsse, som min bror og jeg fik foræret af min far i julegave. Det var den største julegave, jeg nogensinde havde modtaget. At den så skulle deles med bror Hans betød intet.

Vi indrettede en skydebane i laden, så vi kunne skyde på hvert et tidspunkt af dagen. På daværende tidspunkt havde vi en gammel svinestald, der var plaget af rotter. Det blev hurtigt én af vores jagtmarker. Når vi gik i svinestalden om aftenen og tændte neonlyset, så blev rotterne blændet i nogle få sekunder, det var lige nok til, at vi kunne få has på den første. Når så den næste rotte forsøgte at undslippe over stierne, gik den også til de evige jagtmarker.

Vi kunne vist have ryddet Tivolis skydetelt i København for blomster på det tidspunkt, min bror og jeg. Mesterskytter, det blev vi. Selv far måtte med i stalden, for han troede ikke på historierne, når vi kom tilbage efter en succesfuld jagt. Jo, han var svær at imponere,

så det var rart at få en indrømmelse.

Min klassekammerat Keld blev indlemmet i jagten i Allesø. Til gengæld kom jeg så med, når Kelds far, der var en stor rødspættefisker, en gang imellem i weekenden kørte sin helt ekstremt velholdte Volvo 444 til Kerteminde Havn eller til Måle Strand for at fiske, før solen stod op.

Jeg husker endnu den helt utrolig store glæde, det var, engang jeg kom hjem til min mor med 24 friske fladfisk! Vi var vant til grise og suppehøns, så det var virkelig noget, der battede. Det blev til et festmåltid, hvor selv min far måtte indrømme, at det var flot gjort.

Så var kimen lagt til senere at blive lystfisker og lande ørreder. Sidste efterår stod jeg i Skotland og fiskede efter laks med flue og lod tankerne løbe tilbage til FAF-siloen i Kerteminde Havn. Hvor tiden dog er løbet af sted.

Som nævnt blev jeg mere jæger end

resten af familien tilsammen. En gammel overbetjent, som vi havde til nabo, lærte mig alt om jagtens glæder. Far havde sjældent tid til at gå på jagt, men alligevel husker jeg jagterne med min far og hans engelske sætter, som det var i går. Ud gennem sukkerroerne og haretrampen. Jeg husker min far som en fantastisk god skytte. En søndag formiddag vi var trasket af sted – far med bøsse og jeg med patrontasken – leverede han to agerhøns, to fasaner og en hare i fem skud. »Så er det nok«, sagde han, og vi returnerede, inden vi var halvvejs igennem marken.

Men overbetjenten havde tid, han gik jo kun på arbejde fra 8 til 16. Så han lærte mig at skyde, kende forskel på vildtet og sidst, men ikke mindst, at pleje vildtet.

En kragehytte blev flikket sammen, og en kunstig ugle af hareskind blev indkøbt i OBI Sport i Kongensgade i Odense til den vanvittige pris af 50 kroner. Og så kunne jeg gå i gang med at »regulere« krager, som overbetjent Kofoed sagde.

Odense Friskole

Nørregades Friskole blev til Odense Friskole, og det blev en rigtig god tid. Skolens inspektør Faurby var virkelig en mand, som alle havde dyb respekt for. Og mange var vel også noget bange for ham. Når han underviste i engelsk i anden real – det som svarer til 9. klasse – kunne man høre en knappenål falde til gulvet. Vi var 36 elever til engelsk, og han behøvede kun et minut, før dommen faldt over en elev, så gik turen videre til den næste. Der var ikke én eneste gang, jeg mødte op uden at kunne mine ting, hammeren faldt verbalt og tungt over dem, som fejlede.

Faurby, der var wienerbarn, kunne blive ufattelig vred, hvis han tog nogen i ikke at spise sin madpakke og smide den ud. Når han var gårdvagt, var der ingen, der leverede en leverpostejsmad til affaldsspanden. Han havde prøvet at sulte, lød historien.

Vi startede hver morgen med morgensang og et fadervor i gymnastiksalen, og efter hvert frikvarter stillede vi op i rækker, indtil vi blev afhentet af vores lærer. Jo, der var styr på det i den gamle skole. Odense Friskole var en skole, som kunne lære fra sig, og rigtig, rigtig mange på den tid gik direkte i gymnasiet og derefter videre til en længerevarende uddannelse.

Min egen fremtid var nærmest på forhånd udstukket. Da censor leverede to 10-taller i regning og matematik ved realeksamen, blev jeg spurgt, hvad jeg havde tænkt at bruge mit liv til. Jeg svarede ham, at jeg skulle være landmand lige som mine brødre og fætre. Han fik et fjernt blik i øjnene, fik vendt de fodformede og gik tilbage til det grønne klæde for at eksaminere den næste uden en eneste kommentar.

Landbruget

Det første halve år efter skolen var min plads på gården derhjemme, da min bror var rejst ud for at tjene på Sydfyn. Østergaard var nu leveringsdygtig i alle grøntsager til GASA Odense; sukkerroer, korn, blomster m.v.

Herefter gik turen til Korinth Landbrugsskole, hvor jeg havde en ganske fornøjelig tid. Torsdag aften blev bilerne læsset, og efter et kort ophold på Skårup Husholdningsskole gik turen til Svendborg med bilerne fyldt til bristepunktet. Dans til ud på natten og så tilbage forbi

Skårup. Næste formiddag gjaldt det om at hænge sammen, indtil det blev weekend. Aldrig havde jeg haft så megen frihed.

Efter landbrugsskolen fik jeg plads på Dallund Avlsgård ved Søndersø på Nordfyn. Bestyreren var jyde – en rigtig jyde, der ikke sagde mange ord.

Jeg husker, at jeg startede den 1. november og blev sendt ud i en stor mark for at opsamle små sukkerroer, der var røget under ud af roeoptageren. Der gik jeg så alene i ugevis fra morgen til aften.

Da jeg stod alene derude i marken 19 år gammel, blev jeg klar over, at det ikke var det, jeg ville bruge resten af mit liv på. Tankerne gik tilbage til mine kammerater på Odense Friskole, som var i fuld gang med noget mere. Jeg kørte ud til forstanderen på Nordisk Landbrugsskole og forespurgte, hvordan man blev agronom. Det krævede enten en studentereksamen eller en realeksamen og det grønne bevis. Det blev så planen dengang at blive uddannet landmand.

Tilbage på Dallund kunne jeg dog ikke få tiden til at gå. Jeg flyttede hele høsten i kornladen, en kæmpe lade, der ligger der endnu i dag. Jeg var en uge om at flytte hele høsten med skovl og kornsnegl. Da jeg kom tilbage den følgende uge efter weekenden, havde jeg tænkt over, hvad han mon ville finde på af arbejdsopgaver denne uge, nu hvor efterårspløjningen var overstået. Da havregrynene var nede mandag morgen lidt over 7, lød ordren, at al kornet skulle tilbage, hvor det kom fra. Det måtte jeg så bruge to uger til, altså den dobbelte tid som ugen før.

Nu sagde man jo ikke sin plads op i utide, og man var fæstet et år ad gangen. Til gengæld røg jeg direkte i blækhuset og skrev til Den Kgl. Livgarde, hvor min

far havde aftjent sin værnepligt, og hvortil jeg var udtaget på session. Min bror Hans var allerede i Livgarden. Jeg bad om at blive indkaldt så hurtigt som overhovedet muligt, af uddannelsesmæssige årsager! De bed på, og mindre end tre uger efter måtte jeg gå til forpagteren og sige, at jeg måtte rejse 16. maj, da jeg var indkaldt til Den Kongelige Livgarde i Sandholmlejen.

Den Kongelige Livgarde

Her mødte jeg op og kom til at bo på en ottesengs stue i 2. kompagni efter rekruttiden. Det var i øvrigt stuen ved siden af den, hvor min far havde sovet 26 år tidligere. Verden er fuld af tilfældigheder – eller er den?

Det blev til et liv i morskab og frihed. Det var stedet, hvor drenge blev til mænd. Med mine 19 år var jeg holdets yngste, og jeg lærte her, at man kan holde til 10 gange mere, end man selv tror, og 100 gange mere, end ens mor tror.

Jeg var stolt som en pave, da jeg tog togrejsen hjem til Fyn efter den såkaldte REX-tur. En sand overlevelsestur på tre dage, hvor vi gik og gik, blev våde, og gik og gik igen, uden mange timers søvn. Den sorte baret med det messingpudsende emblem skinnede om kap med de gejlde skosnuder og de messingpudsende rex'er (skulderemblemerne som fortæller, at du ikke længere er rekrut, men rigtig garder)

Jeg blev gruppefører – det er ham, der sidder i lugen på en PMV (pansret mandskabsvogn på larvefodder). Jo, vi følte os som de bedste Jens'er i Danmark.

Efter soldatertiden gik turen til Landbohøjskolens forsøgsgård i Tåstrup ved København. Det var ikke de bedste

tider for landbruget, og jeg kom i tvivl om, hvorvidt det nu også var det rigtige for mig at gå ombord i et erhverv, hvor det ikke så for godt ud. Hertil kom, at jeg havde fået en kæreste i København.

Politiet

Efter mange overvejelser besluttede jeg at søge ind til politiet. De fandt en mislyd ved mit hjerte, og min verden var ved at synke i grus. Efter en større undersøgelse på Glostrup Amts Sygehus sagde overlægen dog: »Bendtsen, De kan blive en god betjent«. Aldrig har jeg næsten været så glad, som da jeg traskede ned til Glostrup Station efter den melding.

Jeg gik til de ordinære optagelsesprøver på Politiskolen og blev sendt ind til bedømmelseskommissionen. Den første spurgte, om jeg ikke syntes, jeg var lige ung nok. Men den pågældende blev heldigvis afbrudt af en ældre – formentlig politimester og nok gammel garder – som ræsonnerede, at Bendtsen var blevet udnævnt til månedens garder under sin tjeneste ved Livgarden. Det var lige det, der skulle til, kunne jeg mærke. Godt, at der er gamle gardere overalt i Danmark. Vi holder af hinanden.

Den 1. april 1975 startede jeg på Politiskolen, kun fem dage efter jeg var fyldt 21 år. Igen var jeg holdets Benjamin. Gennemsnitsalderen i min klasse var 26, og selvom jeg var fyldt 21, var det ikke til at se på mit udseende. Hvor så vi i det hele taget ud... Vi befandt os som bekendt i 1975, og mange af os fulgte tidens mode og havde Beatleshår. Det så nu ikke særlig pænt ud, når den blanke kasket kom ovenpå.

Under min første fodpatrulje i Nyhavn efter Politiskolen kom en far med

sin vel nok 15-årige søn og standsede mig og spurgte, hvordan jeg havde fået lov til at komme i erhvervspraktik i politiet. Jeg så meget ung ud og måtte have den blanke kasket længere ned i panden, og et overskæg måtte der også til. Man havde ikke lyst til at blive forvekslet med en praktikant.

Opholdene på Politiskolen blev nogle hårde tider rent fysisk – jeg husker idrætslærerne som rigtig, rigtig hårde.

I den sidste halvdel af 70'erne blev der optaget mange hold på Politiskolen, og man blev hurtigt »ældste« mand i vognen. Da jeg havde kørt patruljevogn i tre måneder på Store Kongensgade Polit, fik jeg en »ung mand« med ud og køre. Så der sad vi to grønne knægte fra provinsen og skulle håndtere alt fra slagsmål og indbrud til drab og husspektakler og meget andet. Som én af de gamle sagde til mig: »Bendt, brug din sunde fornuft, så går det ikke galt. For I har ikke lært det endnu«.

Jeg husker et væld af episoder fra tiden i patruljevogn. Engang stoppede jeg en frisk københavner for at køre for stærkt. Da han hørte mit fynske tungeomål og var blevet klar over, at han ikke kunne snakke sig ud af en fartbøde, sagde han: »Nå, det var så din bror, der fik gården!« Københavnerne har en sjov form for humor... Jeg tror, der kunne blive en hel bog ud af min polititid fra ung betjent i København til de 19 år i Kriminalpolitiet i Odense.

Jeg nåede under min tid som ung betjent at blive far til min ældste datter, Stine, der i dag er en skattet datter i vores familie.

Inden rejsen tilbage til Fyn mødte jeg min Kirsten på Exalon på strøget i København. Exalon var en danserrestaurant, som i daglig tale blev kaldt station

10. Der var på daværende tidspunkt ni politistationer i København, og på Exalton kom der en masse soldater og politifolk og en masse piger fra provinsen. Kirsten var nordjyde og havde startet sin uddannelse på et plejehjem i Bagsværd.

Snart boede jeg i hendes funktionærlejlighed på Bispebjerg Hospital, og efter mindre end 1½ år boede vi i rækkehus i Høje Tåstrup sammen med lille Christian, som var kommet til. På det tidspunkt var jeg tjenestegørende ved Kriminalpolitiet i Gladsaxe. Jeg var glad for at være der, da jobbet som kriminalmand var mit ønskejob. Men både Kirsten og jeg ville gerne tilbage til provinsen. Jeg ville hjem til de fynske bøgeskove og de meget lavere huspriser i provinsen.

1. august 1980 startede jeg så i en patruljevogn ved Odense Politi. Og det var her jeg blev konservativ. At køre rundt med psykisk syge mennesker på bagsædet uden at have noget sted at aflevere dem efter kl. 16, det var desværre ikke unormalt. Så turen gik ofte omkring Kirkens Korshærs varmetue. Én af pillerne i mit konservative hus er ansvaret for vores svageste. Vi er ikke født lige, men vi må give hinanden lige muligheder.

Rækkehuset var nu skiftet ud med et parcelhus i Næsbyhoved-Broby, 8 km. nordvest for Odense. Den fædrene gård kunne næsten skimtes bag bakketoppen. Det blev nogle gode år med godt familieliv, og Sarah blev født i 1983.

Penge var der ikke mange af. Vi havde købt hus med en kontantlånsrente på 19,8. Det var før Schlüters fastkurspolitik, og vi lagde 3200,- kr. i hvide kuverter hver måned til tøj, mad mv., for det var det, der var tilbage efter de faste udgifter til huset og en rusten Opel Ka-

dett. Ikke meget ferie, billige øl sammen med naboen og lån af haveredskaber over hækken etablerede en god lille enklave i første vænge.

Det Konservative Folkeparti

Jeg var blevet medlem af Det Konservative Folkeparti og mødte op til den første Generalforsamling i Næsby Konservative Vælgerforening. Der var ikke mange ud over bestyrelsen, så jeg scorede en suppleantpost i bestyrelsen ved mit første møde. Så var jeg på vej.

Jeg blev hurtigt en del af bestyrelsen og begyndte at tænke på muligheden for at skabe en politisk karriere, da retspolitikken hang i laser under det radikale og socialdemokratiske åg – set fra min stol. Som politimand havde jeg god indsigt i retsområdet, og jeg skrev en »Retspolitisk reform« til det konservative landsråd i Vejle i 1987. Det blev debatteret og vedtaget på landsrådet, og radioavisen kaldte den unge kriminalbetjent fra Odense en »politisk himmelstormer«, hvad jeg dog ikke var, men det lød jo ikke så ringe.

Jeg fik hurtigt tilbudt en opstillingskreds, men sagde nej, da vi nu havde 2 børn på 7 år og 4 år at tage hensyn til. Der var jo ikke mange chancer som ukendt kandidat mellem de garvede folketingspolitikere som Erik Ninn Hansen og Henning Andersen, hvilket jeg også drøftede med én af de mere erfarne, Åge Hansen fra Kirkendrup. Åge fortalte mig, at jeg måtte kravle, før jeg kunne gå, så jeg burde gå efter Byrådet i Odense, inden jeg kunne gøre mig håb om en dag at blive folketingsmand.

Nærmest ved et tilfælde kom jeg på opstillingslisten, da en lokal smedemester sprang fra på opstillingsmødet i

1989. Han ville opstilles som minimum nr. 6 på listen, og da han ikke blev det meddelte han, at han ikke ønskede en 7. plads og trak sig. Det blev så min chance. Jeg blev opstillet som nr. 7 på den konservative liste til byrådsvalget i Odense i 1990. Og jeg sprang listen, som de kaldte det, og blev valgt ind.

Ved valget fik jeg, så vidt jeg husker, næsten halvdelen af landsbyen Allesø stemmer personligt. Far var blevet fremskridtsformand, og havde med sit snakketøj fået 76 medlemmer i Fremskridtspartiet i Allesø og omegn.

På valgaftenen måtte han dog konstatere, at selv om han havde mere end 70 medlemmer, så havde Fremskridtspartiet kun fået omkring 30 stemmer, så overskriften i Valgindlægget i Fyens Stiftstidende lød: « Han tabte – og han vandt! » med hentydning til, at hans egne fremskridtsfolk havde stemt på hans konservative søn. Jeg kunne mærke på min far, at han var både glad og stolt. Der er ikke noget bedre for en søn, når man kan mærke, at ens far er stolt af en.

Det blev til 10 år som byrådsmedlem og tre gode valg, hvor de personlige stemmer steg fra valg til valg. Jeg blev politisk ordfører og hermed forhandler på kommunes budget, hvilket lærte mig en masse.

Tilbuddet om at blive folketingskandidat kom også, da jeg kom i byrådet, og da børnene var blevet lidt ældre, slog jeg til.

Jeg blev opstillet i den »røde 1. kreds« i Odense og lærte her den hårde lektie. Jeg mødte frejdigt til mit første vælgermøde med den meget erfarne Else Marie Mortensen fra Socialdemokratiet. Heldigvis foregik det i Vollsmose uden pressedækning – ellers var min politiske

karriere nok stoppet der. Hun kørte mig ned under gulvtæppet, og da jeg kørte hjem fra det vælgermøde, sagde jeg til mig selv: »Bendt Bendtsen – dette sker aldrig mere«. Der skulle læses og forberedes, og siden den dag fandt jeg ud af, at modstanderens arbejde og uddannelse måtte jeg sætte mig ind i før ethvert debatmøde. Jeg valgte til det omtalte møde at diskutere indviklet socialpolitik med én, der var uddannet inden for området. Det var de første lærepenge.

Jeg blev af de ni kandidater på Fyn anden suppleant ved det kommende Folketingsvalg efter Merete Aarup, som også sad i byrådet. Hun røg ud af Folketinget og forlod sin mangeårige kreds Fåborg/Ærøkredsen. Med en Erik Ninn Hansen i Odense og Henning Andersen i Svendborgkredsen måtte jeg gøre noget, hvis jeg ville i Folketinget. Den gik ikke i Odense, så jeg måtte til Sydfyn og samle stemmer samtidig med, at jeg var byrådsmedlem i Odense. Jeg var til samtale med andre kandidater, men blev udvalgt og besatte så kredsen.

I Folketinget

Det blev nogle fantastiske år i Fåborg/Ærøkredsen med masser af sejlture til Ærø, som jeg kom til at elske. Øboer, det er de! Når jeg holdt taler i Marstal, måtte jeg køre til færgen i Rudkøbing og sejle til Marstal, og når jeg var i Ærøskøbing, så måtte jeg til Svendborg for at sejle direkte til Ærøskøbing. De gamle fjender brugte ikke hinandens færger. Da jeg på et tidspunkt foreslog dem, at holde fælles møder, var flere ved at få hjertestop! Men dejlige og hyggelige mennesker var de.

Engang måtte jeg tage færgen fra Fåborg til Søby og så krydse øen for at

komme til et større arrangement i Marstal. Jeg var forsinket, men havde meldt, at jeg sad på færgen til Søby. Bilen kørte pænt over øen, og da jeg gik ind af døren på Hotel Marstal 10 minutter forsinket, lød en røst: »Betjent – du har kørt for stærkt«. Han vidste, hvornår færgen kom ind i Søby.

Valget i 1994 gik rigtig godt. Jeg havde meldinger ind fra næsten samtlige valgkredse på Fyn om, at mine stemmestakke var større end både partiets finanspolitiske ordfører Henning Andersen (Marstal) og TV2s informationschef Niels Jørgen Langkilde (Odense Syd-kredsen).

Jeg var sammen med min familie på Brobyværk Kro, og da jeg havde fået informationer fra de vigtigste valgsteder på Fyn, var jeg klar over, at jeg VAR valgt og nok også som nr. 1 på Fyn.

Så mens Kaare Skov fra TV2 sad i studiet i København og proklamerede, at det uden tvivl var den kendte Henning Andersen og den dygtige informationschef Niels Jørgen Langkilde, som var valgt på Fyn, trak vi champagneflaskerne op på Brobyværk Kro og skålede med hinanden, og jeg takkede dem alle for en fremragende indsats.

Da stemmerne blev talt op dagen efter, havde jeg fået en ganske solid førsteplads på Fyn. Og det blev det første af en række gode folketingsvalg i det fynske.

Det var en kæmpe oplevelse at blive valgt til Folketinget. Tænk at være én ud af de 179, som skulle repræsentere vores land. Da jeg gik op ad Store Trappe, som vi kalder stentrappen på Christiansborg, rullede tankerne tilbage til min far, som jeg havde mistet tre år forinden. Tårerne trillede et øjeblik. Hvor ville jeg gerne, at han skulle have oplevet dette øjeblik. Så jeg håbede, han sad deroppe på en sky

og fulgte med. Det var smerteligt, han ikke skulle opleve, at hans søn blev rigsdagsmand, som han nogen gange kaldte det.

Far faldt om i jordbærmarken den 20. juli 1991 ramt af en blodprop efter flere kræftoperationer. Men han væltede på sin gård, mens lærken hang over ham en skøn sommerdag. Jeg var den første, som var ved ham, men da var det allerede slut. Den værste dag i hele mit liv overhovedet.

Min afdøde far er det menneske i mit liv, som jeg har beundret mest. Slagfærdig, ærlig, arbejdsom og med en evne til at læse andre mennesker. Hertil havde han en masse viden om verdenshistorien, om opera og ballet, selv om han var gået ud af skolen efter 7. klasse. Han havde kun været på højskole og landbrugsskole. På trods heraf var det lykkedes ham at få stor indsigt i den verden, vi lever i.

Det var også ham, der engang sagde til mig, da vi gik i marken og hakkede roer: »Hvor der er vilje, er der vej. Du kan nå alt her i livet, bare du har viljen med dig«. Det var ord, som jeg har tænkt på mange gange, fordi politik er ofte et blodigt og til tider desværre også et beskidt håndværk.

Hjemmefra lærte jeg, at man skulle behandle alle mennesker ordentligt. Det gælder ikke mindst i politik, for alle dem man møder på vej op i sin karriere, dem møder man på vej ned igen.

Da den konservative folketingsgruppe i september 1994 efter nyvalg blev konstitueret, blev jeg mit partis socialpolitiske ordfører. Det var simpelthen en ny verden, hvor to af mine samarbejdspartnere, Brian Mikkelsen (justitsminister) og Stefan Rasmussen (luftkaptajnen, der

nødlandede et SAS fly i Arlanda), blev til to rigtig gode venner for livet.

Det var også årgangen med Lene Espersen, Gitte Seeberg og Henriette Kjær, så de kalder det stadig den stærke årgang derinde. Da vi dannede regering i 2001, var både Lene, Henriette, Brian og jeg fra 94-årgangen.

På formandsposten

Livet i den konservative folketingsgruppe i 90'erne er der skrevet flere bøger om, og den sidste er sikkert ikke skrevet endnu. Kampen mellem den magtfulde Hans Engell og Per Stig Møller prægede hverdagen. Oven på Hans Engells tur på betonklodsen kom Per til, men klimaet i gruppen var giftigt.

Det flød med formænd i partiet i den periode. Først Torben Rechendorff, der blev væltet af Hans Engell, så kom Per Stig Møller, der tog over efter Hans. Da Per måtte gå, overtog Pia Christmas Møller rorpinden og satte den velrenommerede ISS direktør Poul Andreassen ind.

Omkring august måned 1999 ringede Poul til mig og sagde: »Bendt, så er det nu«. Efter en karriere som mit partis socialordfører, arbejdsmarkedsordfører, retsordfører og sæde i Finansudvalget blev det overgivet til mig at forlige de uenige parter i partiet. Og det blev min opgave at få vognen op at køre igen. Den 5. august 1999 blev jeg valgt til leder af Det Konservative Folkeparti.

Jeg kunne hurtigt mærke, at dem fra cand. polit. bordet i marketenderiet – altså akademikere med en journalistisk efteruddannelse – ikke gav mange flade ører for den fynske betjent. Så ville overraskelsen jo heller ikke være så stor for dem, hvis det ikke gik.

Ethvert partiskifte er omgærdet af et utroligt pressecirkus, for der er to ting, som altid skal være der til enhver pressehistorie på borgen; konflikt og proces. Det er de to vigtigste ting for en journalist på Christiansborg.

Jeg blev hurtigt kaldt for en overgangsfigur, og der blev skrevet mange analyser af mange kloge mænd, men det blev altså til en overgangsperiode på ni år, inden jeg selv valgte at gå i september 2008.

Kort efter valget i 2001 begyndte jeg sammen med Brian Mikkelsen at forhandle med Anders Fogh og Claus Hjort om et regeringsgrundlag. Det var hårde dage – næsten lige så slemt som en valgkamp. Dog var Anders og jeg enige om, hvad vi skulle gennemføre de første 100 dage efter valget. Og så kørte vi til Dronningen. Det var en stor dag for bondedrengen fra Fyn, da jeg blev udnævnt til vicestatsminister, økonomi- og erhvervsminister. Det blev til syv fantastiske år i regering. Med masser af hårdt arbejde og uger på 90-100 timer. Ofte med kørsel fra Fyn søndag aften kl. 23 eller mandag morgen kl. 5 og hjemkomst til Fyn igen fredag ud på aftenen.

Jeg fik besøgt det meste af verden; Korea, Japan, Kina, Indien, Vietnam, Brasilien, Chile, Mexico, USA – hele Europa og den nordlige halvkugle. Ofte som leder af danske erhvervsdelegationer.

Den 8. september 2008 besluttede jeg at give stafetten videre til Lene Espersen, da jeg følte, at jeg havde gjort min værnepligt i Det Konservative Folkeparti. Da jeg kørte fra Dronningen med kommandørkorset af første grad og takken for min indsats, da tænkte jeg på min fars ord: Hvor der er vilje, er der vej.